

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa T. N.
przeciwko Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 maja 2025 r.,
w przedmiocie rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu
Okręgowego w Warszawie
z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt XXI Pa 212/23,

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt XXI Pa 212/23, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie – w sprawie z powództwa T. N. przeciwko Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie o wynagrodzenie za pracę – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 września 2024 r., sygn. akt. VIII P 17/23.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2025 r. strona pozwana cofnęła skargę kasacyjną i wniosła o umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (tu: postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej).

W judykaturze przyjęto, że cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Choć bowiem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszyła słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2024 r., III USKP 95/24, Legalis i przywołane w nim orzecznictwo).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[a.ł.]

